

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 25. S. Laurentius Dublinensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

fex hæc elocutus est, Bertoldo ad ob- Sæcul. XII.
 cta respondere parante, qui a cubiculis A. C. 1179.
 Alexandri erant, exclamarunt vocibus
 Italicis: *Levate! andate, andate!* Sige-
 fridus postea Brandeburgensis Alberti
 Marchionis filius Archiepiscopus Bre-
 mensis electus est.

In eodem Concilio Lateranensi Papa *Halbstad.*
 duos Episcopos Anglos, duosque Scotos
 consecravit, quorum alter unum habens
 equum, alter pedibus cum uno itineris
 socio Romam venerat. Adfuit quoque
 aliquis ex Hibernia Episcopus, cujus o-
 pes universæ in lacte trium vaccarum
 sitæ erant; sed, earum mammis exaren-
 tibus, fideles Diocesani buculas subro-
 gabant. Præterea in hoc Concilio Ale-
 xander duos creavit Cardinales, Guiliel-
 mum Archiepiscopum Remensem, Re- *Roger.*
 gis Franciæ Cognatum, Tituli S. Sabinae, *Hoved.*
 & Henricum Abbatem Clarævallensem, *Chron.*
 postea Episcopum Albanensem. Fuerat *Claravall.*
 is Abbas in *Hautecombe*, unde Claram-
 vallem anno millesimo centesimo septua-
 gesimo sexto translatus est. Ipso dein-
 de ad Ordinem Cardinalium evecto,
 Petrus Abbas Igniacensis ad Insulam Cla-
 rævallensem gestandam vocatus.

§. XXV.

S. Laurentius Dublinensis.

In Concilio Lateranensi tandem Alexan- *vit. ap. Sur.*
 der 14. Nov.

Sæcul. XII. der Papa Legati Sedis Apostolicæ potē-
A.C. 1179. statem contulit Laurentio, Dublinensi in
 Hibernia Archiepiscopo, cujus vita me-
 moratu digna videtur. Is in Hibernia,
 & Diœcesi Gandelacensi, quæ postmo-
 dum Dublinensi conjuncta est, ex nobili
 profapia natus, cum ad annum deci-
 mum pervenisset, ipsius pater Episco-
 pum rogavit, ut missis fortibus exquire-
 ret, quem filiorum suorum Deo & Or-
 dini Clericali dicare deberet. Tunc
 puer Laurentius patri & Episcopo arri-
 dens, non est opus fortibus, ait, sponte
 mea inter Clericos vivere cupio. Con-
 sensit parens, & filium manu prehen-
 sum Deo ac S. Coengino, Diœcesis illius
 Patrono, obtulit. Fuerat Coenginus
 S. Abbas in eodem loco, sæculo sexto,
 vitam degens, quem Ecclesia die tertia
 Junii honorat, atque ibidem condiderat
 Monasterium, postea Ecclesia Cathedrali
 multo opulentiùs, in quo Laurentius an-
 no ætatis vigesimo quinto Abbas electus
 est. Aliquot exinde annis elapsis, Epi-
 scopo Gandelacensi vita functo, Cleri-
 ci per suffragia Laurentium suffecerunt,
 qui munus oblatum recipere recusavit,
 dicens, gravius esse onus Episcopi, quam
 ut illud juvenis ferre posset. Post lon-
 gum deinde temporis spatium, Gregorio
 Archiepiscopo Dublinensi rebus humanis
 erepto, complures quidem Sedem va-
 cantem

c. 4.

Boll. to. 19.
p. 310.

c. 6.

c. 10.

cantem ambiebant, alii generis nobilitate, alii doctrinæ suæ fama tumidi; ubi vero Canonici ad eligendum Archiepiscopum convenerunt, antea dissentientium suffragiis subito conciliatis, Laurentius Abbas, licet invitus, Antistes Dublinensis nominatus est ab omnibus.

S. Laurentius, Canonicorum Sæcularium, quos in Ecclesia sua Cathedrali invenerat, mutato Instituto, alios Regulares invexit, ex Congregatione Abbatia Aroasiensis, annis abhinc octoginta in Dicecesi Attrebatensi fundatæ, & ipse jam Archiepiscopus hanc disciplinam amplexus est, quam, superaddito rigore singulari, in se ipso multo magis austeram effecit; quippe diu noctuque cilicio carnem macerabat, terque singulis diebus a Clericis suis flagello cædi volebat. Quotidie ipso præsentem triginta saltem pauperibus mensa instruebatur. In Angliam profectus, ut negotia Ecclesiæ suæ curaret, Regem Henricum Cantuariæ commorantem adiit, tumque, postquam ad tumulum S. Thomæ orans pernoctasset, ubi illuxit, a Monachis rogatus, solemni ritu Sacris operari parabat. Ecce vero, Archiepiscopo vestes Pontificales induto, ad Altare procedente, cum quidam mente captus a pluribus circumstantibus affirmari audiret, Laurentium virum esse sanctitatis eximiæ, insigni

Sæcul. XII.
A.C. 1179.

c. 11. 12.

Gall. Chro.
to. 4. p. 95.

c. 13.

c. 19.

Sæcul. XII.
A.C. 1179.

stulticia sibi finxit, persuasitque, rem maximi meriti se præstiturum, si Martyrii Lauream, quam S. Thomas consecutus erat, etiam Laurentio Archiepiscopo tribueret. Ergo nodoso fuste armatus populi cuneos, facto impetu, perrumpit, & omnibus viribus adhibitis Præsulem ferit in capite. Procidit ille ad cornu Altaris, monachique & ceteri præsentés, lethalem sine dubio ictum fuisse rati, erumpentibus lacrymis proni in terram se demittunt. At brevi post S. Præsul levato capite, aquam benedixit, & vulnus lavari præcepit. Stetit sanguis, moxque sanatus Missam inchoavit atque ad finem perduxit. Auctor vitæ ipsius se hoc prodigium oculis suis conspexisse affirmat. Jusserat Rex miserrimum percussorem cruci affigi; sed S. Vir instantissimis precibus obtinuit, ut tantum facinus ei impunitum abiret.

A Concilio Lateranensi, cum S. Sedis Legati Titulo reversus S. Laurentius, auctoritatem suam ad premendos in Hibernia Ecclesiæ abusus adhibuit. Nullum autem vitium ferventius quam incontinentiam Clericorum persecutus est, & quamvis reos ipse potuisset absolvere, eos tamen ad Papam mittebat; unde aliquando Presbyteros centum quadraginta absolvendos Romam iter jussit arripere. Post Concilium vero

Late-

Lateranense, vix biennio superstes, obiit Sæcul. XII.
 in Normannia, quo trajiciendi hæc nata A.C. 1179.
 erat occasio. Acri jurgio inter Henri-
 cum II. Regem Angliæ & Deronogum
 ceteris Regibus Hiberniæ potentio-
 rem exorto, Archiepiscopus in Angliam na-
 vigavit, Principum animos mitigaturus.
 Verum Rex Henricus non modo Lau-
 rentium ad alloquium non admisit, sed
 etiam in Hiberniam revehi prohibuit.
 Inter hæc cum Rex in Normanniam
 transmisisset, Archiepiscopus postquam
 eum tribus septimanis in Monasterio A-
 bendoniensi expectavit, transfretantem
 sequi statuit, & Dubri navem conscen-
 dit. Verum, ubi oppidum, vulgo
Guissant, contigit, violenta febre corre-
 ptus, & extrema sibi imminere sentiens,
 electo in hac via loco, ubi acquiescere
 posset, ad Abbatiam Austiensem*, in
 finibus Normanniæ & Diocesi Rotoma-
 gensi positam, divertit, quæ anno mil-
 lesimo centesimo decimo nono pro Ca-
 nonicis Regularibus Congregationis
 S. Victoris Parisiis fundata, tunc ab
 Osberto Abbate, ordine sexto, regeba-
 tur. Quamprimum advenit seque lecto
 commisit Archiepiscopus, vocato Abba-
 te, confessus est, & Viaticum accepit.
 Post aliquot exinde dies infirmorum un-
 ctione munitus, non nullis eum monen-
 tibus, ut ultimam suam voluntatem te-
 stamen-

* Eu.

Gall. Chro.
to. 4. p. 105.*Neustria*
pia. p. 694.
vit. c. 32.

Sæcul. XII. A.C. 1179. stamento aperiret, respondit: *Deus no-*
vit, mihi sub sole nec obolum superesse.

Ita Sabbato, die decima quarta Novembris, anno millesimo centesimo octogesimo primo mortuus, in Ecclesia Austiensi sepelitur, & nunc post annum obitus quadragesimum quartum, qui millesimus ducentessimus vigesimus quintus a reparata humani generis salute volebatur, ab Honorio Papa III. Sanctorum numero adscriptus, ipsa die qua animam egit, ab Ecclesia Catholica colitur.

Mart. Rom.
 14. Nov.

§. XXVI.

Philippus Regis Franciæ Filius coronatur.

Rigord. de gest. Philipp. **R**ex Franciæ, corpore infirmo, atque ætate ad senectutem vergente, prope modum enim sexagenarius erat, Parisiis, anno millesimo centesimo septuagesimo nono, Præsules omnes Principesque Regni sui ad Mauritii Episcopi Palatium convocavit; ubi solus Oratorium ingressus, preces ad Deum fudit, ut in omnibus negotiis arduis solitus erat. Tum singulis Episcopis & Optimatibus ad se accersitis, quod animo constituerat, aperuit; velle se, ut Philippo filio suo in Festo Assumptionis S. Virginis ab Episcopis solemniter Regni Franciæ corona imponeretur, omnes Re-
 gis